

Två långa föreställningar blev det, i fredags och lördags kväll, med tjugosju musiker på scenen i Nyköpings teater från dels bandet Armborst och tulpaner plus två körsångare, dels sexton stråkar och fyra blåsare från Filharmoniska Sällskapet.

Med en symfoniorkester i tiden

En trogen skara av många beundrare ger mod i barm och råg i ryggen. Då orkar man också envist hålla på med sin grej i flera årtionden: bara egna folkrockiga låtar med roliga texter på svenska om det lokala samhället, nostalgiskt som det var förr, satiriskt som det blivit i dag. Och det var hög stämning från den entusiastiska publiken.

Men det dröjde alltså trettiofyra år från starten innan bandet **Armborst och tulpaner** vågade sig på att förena sina krafter med det säkert hundraåriga Filharmoniska Sällskapets stråkmusiker. Varför så fega? Ni fyller ju teatern två kvällar i sträck.

Nå, det kunde ju ingen veta i förväg. Bara ana och hoppas på. Och förbereda in i detalj.

Kul också att se och höra publikens respons, när alla omedelbart kände igen hit-låten om **Ernst**.

Ola Eriksson, sångare och låtskrivare och presentatör under hela kvällen.

Lova nu att ni inte slår ihjäl mig, för jag hade aldrig hört den eller i värsta fall nånting av och med Armborst och tulpaner. **Jag har pinsamt nog helt missat bandet under alla år!** (Nej, jag tänker inte skriva att detta band "has gone under my radar".) Läst om det har jag förstås gjort och ofta hejat på alltid lika glade Ola Eriksson när vi mött varann på cykel. Men dan före konserten förberedde jag och lyssnade bland annat på Ernst och insåg att här fanns ju **humor och nostalgi och träffsäkra texter på svenska** (och inte en rad på engelska, tack gode gud!) och **massor av spelglädje**.

Precis så som det blev på teatern. Och då fattade jag på allvar grejen med detta band. **De sjunger med själ och hjärta om när de var unga och drömde om det mest manliga som fanns: en fotbollskarriär** på Folkungavallen och sen ut i stora världen. Eller om att **sista bussen hem** gick 21.35, kanske från fjällan som bodde i Svalsta längs gamla E4-an. Sânt minns ju vi alla som är deras publik. Alla har vi haft någon **surgubbe till granne**, kanske också **en fönstertittare** i huset mittemot. Alla har vi drömt om att **lura flipperspelet** och spela hur länge som helst för bara en krona. Men nån gång är jag minst tio år för gammal för dem, ty **Ernst Kirchsteiger** var aldrig något hot mot min manlighet, men uppenbarligen mot en generation av yngre män, vars fruar vaknade mitt i natten och suktade efter en häändig TV-snygging som han. Vilken tokrolig sång!

Liv och plötslig död finns med under kvällen, bröllop och femtioårskalas, livslång vänskap plus en anspelning på Frödings "rosor i ett sprucket krus", kanske också Birger Sjöbergs "första gång jag såg dig". Även livets avigsidor fick plats och kunde växa till **långa berättelser** som vore de moderna skillingtryck.

Lägg också till att även livets små eller absurda sidor fick sin finurliga blyxtbelysning av **estradpoeten** Krister (Christer?) och hans underfundigt framförda kortdikter, ofta på pricken!

Musiken var kanske inte fullt lika varierad, men jag gladdes åt en helt del oväntat, som en tungt tysk tango om pengar. Och det var minsann **ett stort antal instrument** med från dragspel och mandolin till fyra fem sorters gitarrer. Och fullt tryck i sången från Ola Eriksson och roligt mellanprat.

Sedan hade **Tomas Hänström** gjort ett stort och fint arbete med att arrangera alla låtar för stråkar och fyra blåsare och ett par höga tjugande fiolsolon. Stråkarna fick rätt ofta med vassa accenter eller pizzikato till stampande rytmer, ibland också tjusa med långa svepande fraser. Klarinetter och flöjter bidrog med att spetsa klangen, flöjterna ibland med tjusiga tersduetter. Sammantaget bör detta ha varit **en nyttig övning i genreöverskridande** och att följa sin stämledare. Och att lyssna, som när en låt börjar låååångsamt och sedan sakta ökar – men bara sakteliga. Och sen PANG på, efter en kort luftpaus!!!

Dessutom blev ju denna kväll ännu ett bevis på att **orkestern lever med sin tid** och försöker bredda sig vad gäller repertoar och spelskicklighet och även i det mycket viktiga att nå ut och fylla på sin publik. Skickligt var det då att någon kommit ihåg att trycka upp **minneslappar** att dela ut när vi gick hem. Orkestern ska ju i januari återuppta sitt samarbete från Queen-konserten med dirigenten/arrangören Staffan Sjösvärd och sångaren Magnus Bäcklund. Vi ses då!

Snyggt och praktiskt på en scen av byggställningar och korrugerad plåt(?)

Text och foto: Fride Jansson